

שנה של זיכרונות - ועוד יום זיכרון

שוב אנחנו על ההר, מעלינו הגלעד,
הטקס שמתחיל עוד רגע, כבר עושה צביטה בלב.
אחר כך נטפס למעלה, ואל השלט נתקרב.
הנה הנוף שכה אהבת, כאילו הוא כלל לא משתנה.
כמו תמונה של פעם על עמק ושדה.

מהנהנים בראש ובוחנים מה השתנה.
שוב לוחשים בשקט, שלום ומה נשמע.
הנה מתחיל הטקס, המסדר עובר לדום,
חברי קיבוץ מפעם ואלה של היום.

עומד בחושך, לבד עם הזכרונות
ורק אני יודע שהזיכרון לא קשור דווקא לזה היום.
כי כשעוברים על יד המקום ההוא, שפעם...
ישר אני כך נזכר.

וכאן בהר הזה, המיוחד,
בכל פעם שאני עובר, אותך אני זוכר.
וכשלפעמים פתאום באמצע היום, דמעה את הגרון חונקת,
אין צורך להסביר!
הן כמו שכבר אמרנו,
לזיכרונות שלנו אין מקום או תאריך.
ואי אפשר לנתב את הזכרון רק ליום נתון,
כי הוא מכה בך בלי התרעה, ובלי כוונה.

למה?

אולי את זה יודע להסביר, ההוא ששם למעלה.

למחרת כשלמצבה נבוא, ואת הקבר נפקוד,
נפגוש גם השנה את משפחת השכול.
כולנו מגיעים, אמא האחים הילדים,
כי אחד כמוך, אף פעם לא שוכחים.

כשהטקסים נגמרים, ולשגרה חוזרים כאילו,
אז שוב כך אני נזכר, וחושב על מה שהיה אפשר.
חושב מה היה יכול להיות, ואם זה לא היה קורה.
וככה, כן ככה, הזכרון שוב בי מכה.

ובעוד שנה, כשיחלפו להם השעות והימים,
כששוב נחלוף על פני המקומות שאת זיכרוניך נושאים.
באותו היום תמיד, ד' באייר כלומר באמצע האביב
ניווכח שחלפה לה עוד שנה
ושוב אנחנו נפגשים.

נשוב אל ההר, אל הגלעד נטפס,
דומם נעמוד אל מול כתובות האש.
אחרי הטקס, הצפירה והשמות,
ימשיך הזיכרון שלך אותנו, כל השנה ללוות.